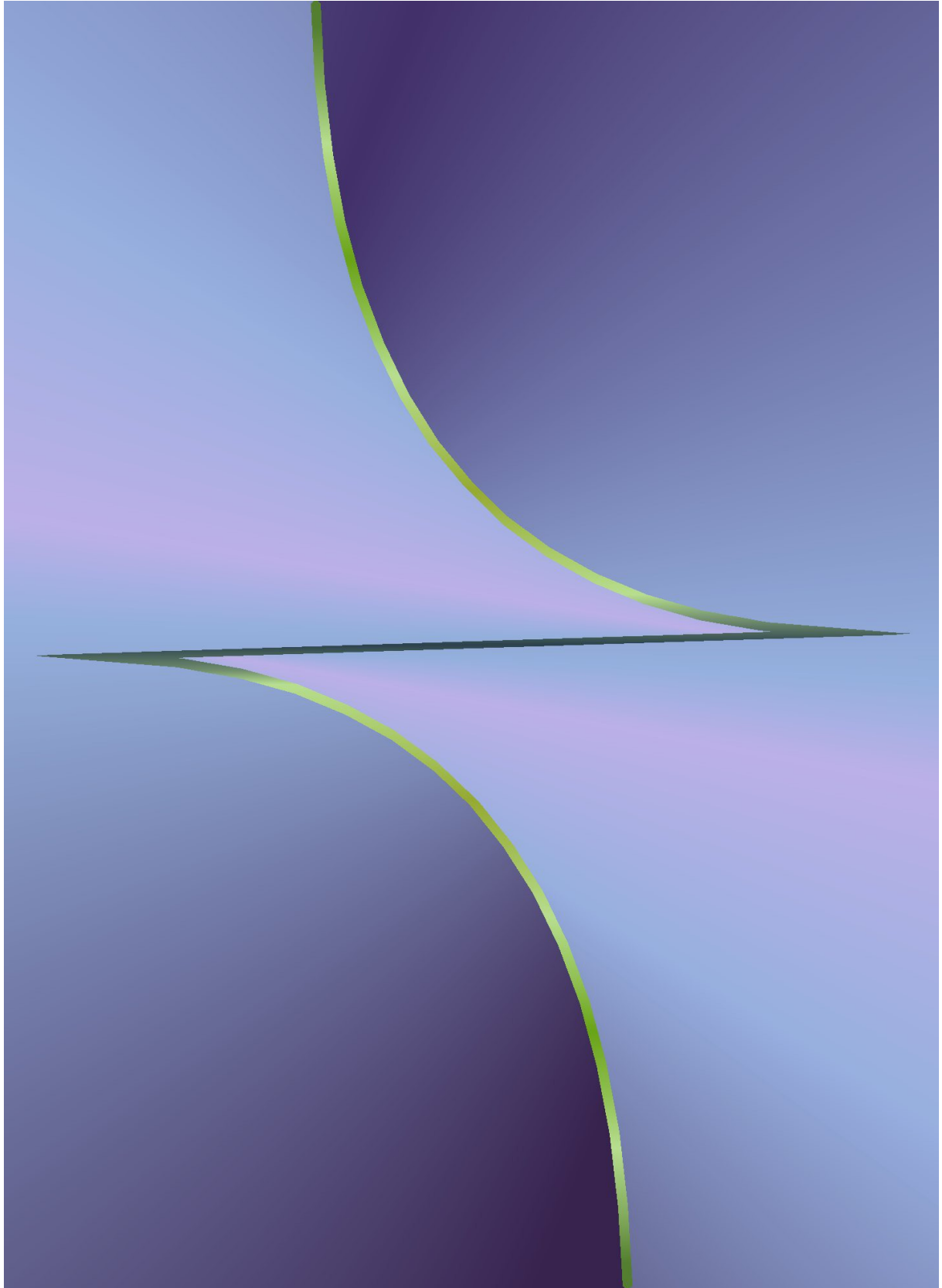

Een dubbel bewustzijn

Wij mensen en alle andere dieren bezitten een dubbel bewustzijn.

Over het algemeen wordt – waar het om mensen gaat – gesproken over zelf- of egobewustzijn en onderbewustzijn. Het woord “ego” komt uit het latijn en betekent “ik”.

In een eerder hoofdstuk heb ik uitgelegd dat een dierlijke (en dus ook menselijke) cel twee manieren kent om informatie uit te wisselen.

Enerzijds via directe elektrische prikkels, anderzijds indirect door subtiele wijzigingen aan te brengen in het elektromagnetisch veld dat de cel omringt.

Welnu, het menselijk lichaam is opgebouwd uit miljoenen maal miljoenen cellen, die allemaal 2 vormen van communicatie kennen.

Dat maakt dat de mens als wezen ook 2 vormen van communicatie kent.

In dit verband kan gesteld worden dat het zelfbewustzijn, het ego communiceert via directe elektrische signaal overdracht.

Het onderbewustzijn maakt gebruik van het registreren van veranderingen in het elektromagnetisch veld en daardoor van indirecte signaaloverdracht.

Het menselijke ego houdt feitelijk in dat de mens zich bewust is van zichzelf, van zijn omgeving, van zijn stemgeluid, van zijn uiterlijke verschijningsvorm en nog veel meer.

Ter ondersteuning van ons ego maken we gebruik van zintuigen, ogen, oren, enz., om ons bewust te worden van de omgeving waarin we verkeren.

Daarmee zijn wij in staat ons gedrag en onze communicatie af te stemmen op de toestand van de omgeving.

Dit maakt tevens dat de mens over een groot aanpassingsvermogen beschikt en dat laatste is dan weer de sleutel tot het succes van de mens als dominante soort op aarde.

In vergelijking tot andere dieren is het menselijk ego hoog ontwikkeld.

Zonder dat had de mens nimmer de wereldheerschappij kunnen veroveren.

Een chimpansee bijvoorbeeld, de diersoort die het meest verwant is met ons mensen, is zich ook bewust van zichzelf, zij het op een aanzienlijk lager niveau

Om vast te kunnen stellen in hoeverre een dier beschikt over zelfbewustzijn, maakt men gebruik van een spiegel. Bij deze proef, bekend als “Gallup’s spiegeltest”, wordt nagegaan in hoeverre een dier zichzelf herkent in de spiegel.

Zo toont een kat in eerste instantie wel interesse voor het beeld in de spiegel, doch al gauw loopt de kat om de spiegel heen om te kijken wie er achter verstopt zit.

Een hond begroet zijn spiegelbeeld met luid geblaf.

Na korte tijd verliest de hond echter alle interesse voor zijn spiegelbeeld.

Hieruit blijkt dat een hond en een kat wel het beeld van een soortgenoot in de spiegel herkennen, doch niet van zichzelf.

Mensapen – met uitzondering van de gibbon – olifanten, dolfijnen, orka’s en varkens blijken zichzelf wel in de spiegel te herkennen.

Een chimpansee of een orang-oetan bijvoorbeeld, gaat zichzelf uitgebreid in de spiegel bekijken, nadat ze door hebben dat zijzelf het spiegelbeeld vormen.

Zo zien ze voor het eerst de achterkant van hun lichaam en dat wordt grondig geïnspecteerd.

Nu is het al langer bekend dat mensapen, dolfijnen en varkens bijvoorbeeld, tot de meest intelligente diersoorten behoren.

Echter, een ander hoog ontwikkeld zoogdier als de wolf gaat (analoog aan een willekeurige hond) ervan uit dat er een soortgenoot in het spiegelbeeld verschijnt.

In dit verband kan echter ook worden geconcludeerd dat een wolf geen enkele interesse voor de uiterlijke verschijningsvorm van een soortgenoot heeft.

Het kan ook zijn dat wolven uitsluitend via hun stemgeluid en instinct met elkaar communiceren.

In dat geval verliest de wolf zijn aandacht voor zijn spiegelbeeld, omdat het “beeld” niet terug groet.

Zowel de mensaap, als de wolf, dolfijn, orka of olifant kent een vorm van taal als communicatiemiddel.

Al deze dieren kennen een scala aan geluiden waarmee ze communiceren met hun soortgenoten.

Daarnaast is inmiddels vastgesteld dat mensapen en dolfijnen gebruik maken van voorwerpen.

Sterker nog, ze zijn in staat voorwerpen zodanig te bewerken dat het nuttig effect ervan zo groot mogelijk is. Hierin verschillen ze niet van ons mensen.

Uiteraard hebben wij mensen de gave om veel meer en ingewikkelder machines te bedenken om ons van dienst te zijn. Hierin onderscheiden wij ons wel van alle andere diersoorten.

Vogelsoorten als kraaien en eksters beschikken overigens ook over een hoge mate van intelligentie. Ook een ekster herkent zichzelf in een spiegel.

Daarnaast zijn deze vogels in staat om oplossingen te bedenken voor ingewikkelde vraagstukken. Om dit te meten werden de vogels aan proeven onderworpen, waarbij ze eerst een aantal handelingen in een vaste volgorde moesten uitvoeren, alvorens ze een brokje voer konden bemachtigen. Kraaien en eksters bleken eerst de situatie goed te overzien en daarna foutloos de juiste handelingen in de juiste volgorde uit te voeren om bij het eten te komen.

Kleuters en chimpansees die dezelfde proef voorgeschoteld kregen, bleken niet in staat om een oplossing te bedenken.

Proeven waarbij twee vogels moesten samenwerken om aan voedsel te komen, vormden geen obstakel voor de eksters en opnieuw bleken kleine kinderen tot vier jaar en chimpansees niet in staat om tot de juiste samenwerking te komen.

Van voornoemde vogels is ook bekend dat ze voorwerpen gebruiken.

Zo draait een kraai een stevig blad om een takje om hiermee insecten uit een boomholte te halen. De kraaien, die in de schoorsteen van mijn huis leven, plukken walnoten en halen – gezeten op de nok van het dak – eerst de bast van de noot.

Daarna weten ze precies op welke plek ze de noot open moeten breken.

Dat laatste merk ik wanneer een kraai een noot laat vallen in mijn achtertuin.

En ach, op deze wijze heb ik elk najaar een maaltje walnoten, geleverd met de luchtpost!

Daarnaast beschikken ook vogels over een eigen taal waarmee ze kunnen communiceren met soortgenoten.

Vele vogelsoorten leven in groepen, variërend van enkele exemplaren tot vele honderdduizenden of meer. Zelfs binnen een enorm grote groep herkennen de vogels hun partner en jongen. In veel gevallen, zowel door het stemgeluid als door de tekening van het verenpatroon.

En dan de visjes in mijn aquarium.

Nadat ik mijn tropisch aquarium had opgezet, kocht ik een groepje citroentetra's.

De mannetjes van deze soort houden een zogenaamd spiegelgevecht met elkaar.

Daarbij zwemmen ze met korte, krachtige slagen om elkaar heen en pronken zoveel mogelijk met wijd uitstaande vinnen. Op deze wijze wordt de hiërarchie in de gemeenschap bepaald.

Welnu, in het begin waren de zijruiten nog niet bedekt met algen en werkten de ruiten als een spiegel.

Een mannetje dat in de buurt van de ruit kwam, herkende een soortgenoot en begon onmiddellijk een spiegelgevecht met zijn spiegelbeeld uit te voeren.

Na korte tijd kwam het visje erachter dat het spiegelbeeld niet die bewegingen maakte die het visje verwachtte en het zwom bij de ruit weg.

Na enige minuten voltrok zich hetzelfde scenario.

Het visje beschikte blijkbaar niet over genoeg geheugen om zich de vorige gebeurtenis te herinneren en daar conclusies uit te trekken.

Hieruit blijkt overigens wel dat ook een klein visje als de citroentetra, tenminste in staat is om in zijn spiegelbeeld een soortgenoot te herkennen.

Wel, ons zelfbewustzijn, het menselijke ego is veel verder ontwikkeld.

Wij mensen kennen heel veel klanken in de vorm van woorden om onze omgeving te beschrijven en in contact te komen met andere mensen.

Daarnaast zijn wij in staat om van al deze klanken goedlopende zinnen te maken.

Wij kunnen rekenen, schrijven, lezen.

Kortom, onze mogelijkheden tot communicatie zijn verder, veel hoger ontwikkeld dan om het even welke zoogdiersoort dan ook.

Daarnaast zijn wij ons bewust van "iets" dat we het onderbewustzijn noemen.

Dat klinkt natuurlijk heel tegenstrijdig, want hoe kun je jezelf nu bewust zijn van iets dat er eigenlijk niet is in het dagelijkse leven, van iets dat in je onderbewustzijn zit.

De hedendaagse wetenschap heeft het daar maar wat moeilijk mee, want ze kunnen geen bewijs vinden voor allerlei onverklaarbare zaken als God en de engelen, hooggevoeligheid, telepathie, telekinese, wonderbaarlijke genezingen en toekomstvoorspellingen.

In de materiële wereld, in ons dagelijks leven, praten we met andere mensen, schrijven we emails, lezen we de krant of een roddelblad.

Al deze handelingen voeren we uit met ons bewustzijn.

Bij al deze vormen van contact maakt het lichaam gebruik van directe elektrische signalen, elektrische stroom die door de zenuwbanen en hersenen loopt.

Zo sturen de hersenen elektrische stroom naar de spieren om ze te bewegen.

Zo ontvangen onze hersenen elektrische stroom vanuit ogen en oren enz.

In dezelfde materiële wereld, in ons dagelijks leven, lopen we een winkel in waar op dat moment een onprettige sfeer hangt.

Nadat we enkele stappen naar binnen hebben gezet, merken we dat al, kijken nog vluchtig even rond, draaien ons om en gaan weer naar buiten.

Nu ik dit zo schrijf, lijkt het alsof we het bovenstaande proces bewust meemaken en bewust uitvoeren. Dat is echter niet het geval.

In de meeste gevallen loop je met je eigen gedachten, of in gedachten de winkel in.

Je merkt niets van een onprettige sfeer.

Het elektromagnetisch veld rondom je, registreert die negatieve sfeer wel degelijk en dat veroorzaakt elektrische stroom in je lichaam.

Je hersenen herkennen deze signalen en sturen in een vloeiende beweging je spieren aan, waardoor je de winkel uit loopt.

Al deze handelingen worden uitgevoerd vanuit het onderbewustzijn.

Wat je jezelf er later van herinnert is: In die winkel hadden ze niet wat ik zocht!

Deze automatische handelingen, lieve mensen, voeren we talloze malen per dag uit.

Op ons werk, wanneer we een kort routineklusje hebben.

We voeren de handelingen ongemerkt uit, terwijl we ons alvast met de volgende opdracht gaan bezighouden, of een gesprek met een collega voeren.

In huis tijdens de afwas, terwijl we onderwijl met de kinderen praten.

In de auto op de snelweg, wanneer we onze aandacht bij de autotelefoon hebben.

Al deze handelingen voeren de hersenen uit zonder dat we daar de "bewuste" aandacht bij hebben.

Twee vormen van communicatie.

Twee manieren waarop wij interactie hebben met onze omgeving.

Wij zijn directe elektrische signaaloverdracht gaan nabootsen en toepassen in ons dagelijks leven.

Het begon ermee dat na de tweede wereldoorlog een 220 volt elektrisch netwerk werd aangelegd, waar uiteindelijk alle Nederlandse huishoudens op zijn aangesloten.

Toen kwam de telefoon en een tweede elektrisch netwerk zag het levenslicht.

Kabeltelevisie zorgde voor een derde.

Tegenwoordig zijn er talloze van dit soort elektrische netwerken over de hele wereld.

Denk maar aan het GPS-systeem, het internet, de mobiele telefonie enz.

Overall ter wereld produceren en gebruiken wij tegenwoordig een enorme hoeveelheid elektrische stroom in ons leven.

Indirecte elektrische signaaloverdracht staat nog in de kinderschoenen in ons dagelijks gebruik.

Wanneer we in dit verband praten over intermenselijke communicatie begeven we ons al snel op onwetenschappelijk terrein.

Het elektromagnetisch veld rond een mens (en rond elk ander levend organisme dat gebruik maakt van elektriciteit), is het best te omschrijven als een energielichaam, een voortdurend wisselend energielichaam wel te verstaan.

Mensen die daar gevoelig voor zijn, zien of ervaren dit energielichaam als een lichtgevend ei dat zich een eindje rondom het lichaam uitstrekt.

Deze mensen zien het gebied rond het ruggenmerg en de hersenstok als een lichtgevende staaf waarop zeven sterker verlichte knooppunten zijn te herkennen, chakra's genaamd.

De ruggengraat zelf wordt als een staaf van wit licht beschreven, de chakra's volgen het patroon van de regenboog met (ultra)violet in het bovenste kruinchakra en (infra)rood in het onderste bekkenchakra..

Welnu, de wetenschap ontkent het bestaan van zo'n elektromagnetisch veld in het geheel niet. Het voldoet immers aan alle natuurwetten en wordt opgewekt door de elektrische stroom die door de zenuwen loopt. (Vandaar dat de ruggengraat intenser wordt gezien als een lichtgevende staaf.) Het ruggenmerg is immers een dikke bundel zenuwen die het hele lichaam bedient. Ook de knooppunten zijn logisch. Dat zijn de plekken waar het ruggenmerg zich vertakt in belangrijke (hoofd) zenuwbanen richting andere delen essentiële delen van het lichaam, zoals longen, hart, lever en spijsverteringskanaal.

Met de term energielichaam heeft de wetenschap al veel meer moeite want strikt genomen, zuiver wetenschappelijk beschouwd, zijn 'energielichaam' en 'elektromagnetisch veld' twee verschillende natuurkundige grootheden. Daarnaast is het e-m veld vastgelegd, beschreven, bewezen en kan eraan gemeten worden. Een energielichaam is een vage term waar geen vaste natuurkundige dimensie aan kan worden toegekend, simpel omdat "energielichaam" voor velerlei uitleg vatbaar is.

Volgens de wetenschap is het onmogelijk dat een mens zoiets als een energielichaam ziet. Zij, de wetenschappers zelf, zien het niet. De machines die ze gebouwd hebben om te meten, zien het ook niet! Kijken doe je met de oogjes, zo is mij aangeleerd en mijn oogjes kunnen sinusgolven kijken die een frequentie tussen 385 en 750 biljoen hertz hebben, het spectrum van het zichtbare licht.

Welnu, een menselijk lichaam geeft geen licht en dus kan er geen sprake van zijn dat iemand het energielichaam kan zien. We kunnen het hooguit proberen te meten, zeggen de wetenschappers, maar dan komen er hele rare frequenties uit de tests die niets met het zichtbare licht te maken hebben. Die überhaupt helemaal niets met licht te maken hebben! Oh ja, voegen ze er aan toe, om heel precies te zijn, het menselijk lichaam straalt infrarood licht uit dat we waarnemen als warmte. Het menselijk oog is niet in staat om infrarood licht te zien. Of dat werkelijk zo is, laat ik in het midden. De discussie over wel of niet wordt in ieder geval al vele tientallen jaren gevoerd en tot nu toe is men niet met een bevredigende oplossing gekomen.

In het begin van de vorige eeuw was de belangstelling voor telepathie en aanverwanten veel groter. Er werden op grote schaal proeven gedaan met mensen om erachter te komen of er werkelijk zoiets als telepathie of telekinese gemeten en bewezen kon worden. Er werden talloze proeven bedacht en uitgevoerd om te bewijzen dat mensen elkaars gedachten konden lezen of voorwerpen konden verplaatsen zonder ze aan te raken, dan wel gebeurtenissen in de (nabije) toekomst voorspellen. Na enkele tientallen jaren testen en mede als gevolg van twee opeenvolgende wereldoorlogen, is de belangstelling voor "paranormale verschijnselen" weggeëb'd, zowel binnen de wetenschap, als bij het grote publiek. Overigens is er nimmer een test uitgevoerd die overtuigend bewijs geleverd heeft voor het bestaan van dergelijke onverklaarbare of paranormale verschijnselen. Met als gevolg dat de jongere generaties wetenschappers het geheel van indirecte communicatie tussen mensen afdoen als nonsens, dromerij of morosofie.

U kunt zich voorstellen dat ik dat triest en jammer vindt. Het is zelfs zo tegenwoordig dat 75%, drie op de vier studenten niet eens meer wil nadenken over het wel of niet bestaan van "paranormale" verschijnselen. Voor hen is het simpel. Zeur niet man, er is nooit iets van bewezen, moeten we nu de hele handel weer opnieuw gaan testen?

Lieve mensen, de laatste jaren echter, is er weer een duidelijke toename in de belangstelling voor onverklaarbare gebeurtenissen waar te nemen.

Steeds meer mensen claimen allerlei ervaringen te zijn ondergaan en schrijven daar boeken over. Anderen maken er muziek over en weer anderen schrijven een scenario voor een speelfilm.

Langzaam maar zeker ontwikkelt zich een hernieuwde belangstelling voor God en de engelen die zo'n belangrijke rol vervullen in ons menselijk bestaan.

Steeds meer mensen worden zich bewust van de door God aan hen toegewezen beschermengel en de onvoorwaardelijke liefde waarmee een beschermengel zijn rol en taak vervult in een menselijk leven.

Steeds meer mensen worden zich bewust van het bestaan van vele andere engelen die op aarde verblijven en die met onmetelijke liefde, zorg en mededogen hun rol of taak op aarde vervullen.

Het zal een ieder duidelijk zijn dat er een oorzaak moet zijn aan te wijzen voor deze toename in belangstelling voor het onderbewuste van de mens en de ervaringen die daarmee gepaard gaan.

Welnu, de teloorgang van de kapitalistische maatschappij waarin we leven beschouw ik als één van de voornaamste oorzaken.

In de laatste hoofdstukken van dit boek zal ik trachten een nader en meer verklarend antwoord te geven op de vraag wat de oorzaak hiervan is en waarom dit alles plaatsvindt.

Nu keer ik weer terug naar de dagelijkse praktijk van ons leven.

We gebruiken de hele dag door woorden om onszelf duidelijk te maken.

Vanuit het grote geheel bekeken, gebruiken we de hele dag door woorden om te overleven, om ons te voeden, om onszelf voort te planten en om onszelf te ontwikkelen.

Aldus zijn we de hele dag bezig met directe elektrische informatieoverdracht.

Als gevolg van deze elektrische stroom, verandert ons energielichaam voortdurend.

We zijn dus ook de hele dag door bezig met informatieoverdracht via ons energielichaam.

Echter, onze omgeving lijkt alleen te reageren op de gesproken woorden, op de uitgevoerde handelingen, op de directe elektrische informatieoverdracht.

Dat verklaart zich als volgt:

Directe elektrische informatieoverdracht door middel van gesproken of geschreven woorden en getallen is – vanuit wetenschappelijk oogpunt bekeken – veel krachtiger, veel intenser dan de indirecte wijze via het energielichaam.

De elektrische stroom die de hersenen door de zenuwbanen sturen, is feitelijk een veel krachtiger elektronenstroom dan de elektriciteit die opgewekt wordt door een verandering van het energielichaam.

Dat maakt dat wij mensen, een voorkeur hebben voor communicatie middels woorden, getallen, begrippen, wetten enz. enz.

Er is ook nog een andere oorzaak waarom het lijkt alsof we alleen maar reageren op directe elektrische informatieoverdracht.

Dat heeft met onze opvoeding, school en werk, te maken.

Kort gezegd heeft dat met de inrichting van onze maatschappij te maken.

Dat heeft met de eenzijdigheid te maken waarmee wij onze maatschappij hebben ingericht.

Alle aandacht gaat naar de directe vorm van communicatie.

Alles wat wetenschappers meten en bewijzen, is louter gebaseerd op directe communicatie.

Wij hebben de andere wijze van contact maken steeds meer naar de achtergrond geschoven en daardoor is er onbalans ontstaan.

Ook dit is een belangrijke reden waarom de belangstelling voor "de andere kant" van het leven weer toeneemt in onze huidige tijd.

De natuur is immers altijd op zoek naar balans, dat is een basiseigenschap van de natuur.